Коли земля в холодну ніч загилена

і вітер в зорях тягне горяка,—

у полі, між козацькими могилами,

мій Дон Кіхот шукає вітряка.

А той вітряк давно вхопили вхопини.

Пірнає в хмару місяць-дармовис.

І ніч глуха, і поле перекопане,

і в порожнечу поціляє спис.

А все довкола мертве, зачакловане,

і злий чаклун глузує поблизу.

Мої думки печальні, наче клоуни,

що, сміючись, розмазують сльозу.

Куди ведеш мене, моя гордине?

В яких вершин позаторішній сніг?

Ти суньголов. Ти скрізь напропадиме.

Чи ти вже зовсім розуму одбіг?! —

Мій Дон Кіхоте, лицарю, чого-бо ти

бредеш один по цій гіркій стезі?

Утюпкавсь кінь, і каші просять чоботи,

і вже вина немає в бордюзі.

Ти, Дон Кіхоте, може, біснуватий?

Що в тебе є? Печаль і далина.

Тобі не досить — просто існувати?

Ти хочеш побороти чаклуна?!

Он смерть твоя лулукає совою.

Розвісять сміх над пущами сичі.

А чи коли доточить хто собою

твої незрячі подвиги вночі?

А ноги довгі, ноги, не котурни.

Б'ють по литках терни і бур'яни.

Стугнить земля. Ідуть великі юрми.

Ти думав — люди, глянув — барани!

Ти їм на поміч, лицар-недотепа.

Ти їх рятуєш, а вони у крик.

Ех, Дон Кіхоте, їм же не до тебе.

Не заважай іти їм на шашлик.

Гудуть стовпи гавайською гітарою.

Двобій душі й рогатого рагу...

Ох, лицарю, не зв'язуйся з отарою —

вона тебе затопче в пилюгу!

Не встигнеш людям передати й досвіду.

Лиш блискавки напишуть від руки,

як ти загинув, Дон Кіхоте, вдосвіта,

шукаючи грукучі вітряки.

Замгліє степ козацькими могилами.

Минає час, єдиний секундант.

Стоїть вітряк з опущеними крилами.

Стриножений пасеться Росінант...